

V. SOLER: LA REFORMA DE L'ADMINISTRACIÓ PÚBLICA

Un conseller per a l'any dos mil

Membre del col·lectiu que en 1976 guanyà el premi «Joan Fuster» d'assaig, Vicent Soler es declara fusterià, però hi discrepa en la desconfiança del cappare envers la classe política d'ací. El nou conseller d'Administració Pública diu que cal veure la correguda des del mateix rogle.

Jeroni Castelló

Primera, hi hagué la Conselleria de l'Interior, després, de Governació. I tot això sense forces de l'ordre públic de casa. Ara ens han fet la Conselleria d'Administració Pública. Potser la definició ha perdut temps. Potser ens l'han ajustada a la realitat, en una autonomia sense policia autònoma, però amb una rica gamma funcional, i ben nombrosa.

El nou conseller ens ho justifica. «Només hi tenim en comú, amb Governació, els locals. La Conselleria d'Administració Pública no suposa una continuïtat pel que fa a les anteriors. Hi ha hagut una remodelació, i tenim objectius distints. I un nou desafiament: preparar l'administració valenciana per a l'any dos mil.»

L'altre dia, abans del nomenament, comentaves que no et consideraves un polític professional, arran de l'atenció informativa dedicada a l'aniversari de la detenció dels deu d'Alaquàs...

Vaig dir això perquè em sent bastant molest en aquest tema. Justament, EL TEMPS podia haver estat una revista que podia haver entès tota la història dels deu d'Alaquàs, allò que van significar en la transició, i no frivolitzar. El tema, tal com el va tractar, era que alguns havien perdut els principis i els altres no. I això em sembla d'una trivialització terrible per part de la revista. Tot és un poc

més complex. Uns han triat un camí, equivocat o no, i uns altres, d'altre. Jo espere que els que n'han agafat un de distint seran tan sincers com ho sóc jo. Tenim uns objectius, volem reconstruir aquest país, volem una societat més justa, més igualitària. I ho fem d'una determinada manera.

¿Vols dir que la premsa en general tracta millor la qüestió?

La resta de la premsa valenciana fou, en aquest sentit, menys trivial. La història de la transició valenciana és riquíssima en matisos. Resumir-ho tot a dir que uns s'han professionalitzat en política, i per això han arribat tan lluny, i els altres continuen d'amateurs, és tirar per l'aire un tema seriós, per part d'una revista que hauria de ser seriosa.

Explica'm com voldries aquesta revista seriosa.

Crec que EL TEMPS no està complint el paper que molts desitjàvem. És l'únic setmanari en català que hi ha en aquest país, i hauria d'haver estat molt més generós des del punt de vista de les opcions polítiques. Jo crec que la revista no ho és. S'adhereix a uns plantejaments

que en ocasions no queden clars, però són molt poc comprensius cap als altres. En aquest sentit, crec que per raons d'operativitat, de les circumstàncies històriques que viu aquest país, tan miserable, des del punt de vista civil, social i nacional, EL TEMPS podia haver jugat tot un altre paper. Des del meu punt de vista, clar.

Potser aquí també podia haver jugat un cert paper la premsa institucional, que és un desastre, i en castellà...

En aquest àmbit no es poden traure conclusions generals. Pel que fa a la llengua, podríem parlar d'actituds diferents, segons cada corporació. Hi ha un desig de normalització, però també una inèrcia del passat de fer les coses d'una altra manera. En

el meu partit si que hi ha un desig de normalització. El meu partit reflecteix el conjunt de la societat valenciana. I és el més representatiu de la societat valenciana, el més, sens dubte. I la societat valenciana, en aquest tema, és molt plural. I crec que, en aquest sentit, el meu partit està fent una passa important per arrancar de la situació d'anormalitat a un procés de normalització, arrossegant el pes de la inèrcia de la mateixa societat.

Sembla que, pel que fa a la normalització del català, malgrat la Llei d'Ús, darrerament hem retrocedit...

No, no hem retrocedit. En altres moments, com que començàvem del no-res, qualsevol operació, per menuda que fos, era contundent. Ara es fa un treball en profunditat. El valencià ha entrat en les escoles, en l'administració. Això és un treball que en qualsevol país costa generacions. Estem posant ara les bases perquè canvie en profunditat la realitat lingüística. D'ací a uns anys veurem la transcendència de la introducció del valencià a les escoles. Jo ara m'encarregaré de l'àmbit de l'administració. És una assignatura pendent, pel que fa a operació global, no quant a iniciatives, que s'han fet de tot tipus.

¿La societat valenciana no es mira amb apatia la política de corredors, i, en concret, la darrera remodelació?

El qui ho ha vist amb una gran apatia és la revista EL TEMPS. És escandalós el tractament que n'ha fet. La remodelació del govern de l'estat, els canvis de Felipe González, hi han merescut una primera plana, la portada, un tractament molt més distant, més seriós, que la del govern que, agrade o no a la revista, és el del nostre país. Els altres mitjans hi han dedicat moltes pàgines i molta atenció. Una altra cosa és que jo en discrepe del tractament o puga adherir-m'hi.

Aquesta atenció detallada ha insinuat que el teu nomenament era un peó entre dos corrents dins el PSPV...

És equívoc lligar molt la remodelació del Consell amb el tema de les controvèrsies internes del partit.

Qualsevol controvèrsia interna influeix a nivell institucional, però els mitjans de comunicació ho han vinculat massa estretament. Hi ha una voluntat decidida per part del president de la Generalitat de millorar la gestió —i el fet que hi ha dos nous consellers independents n'és un símptoma—. Si la remodelació hagués estat tan lligada als conflictes interns, el president i secretari general hauria entrat més en el planter intern del partit. Això desmenteix rotundament aquesta suposada relació.

La teua entrada coincideix amb l'aprovació de la Llei de la Funció Pública...

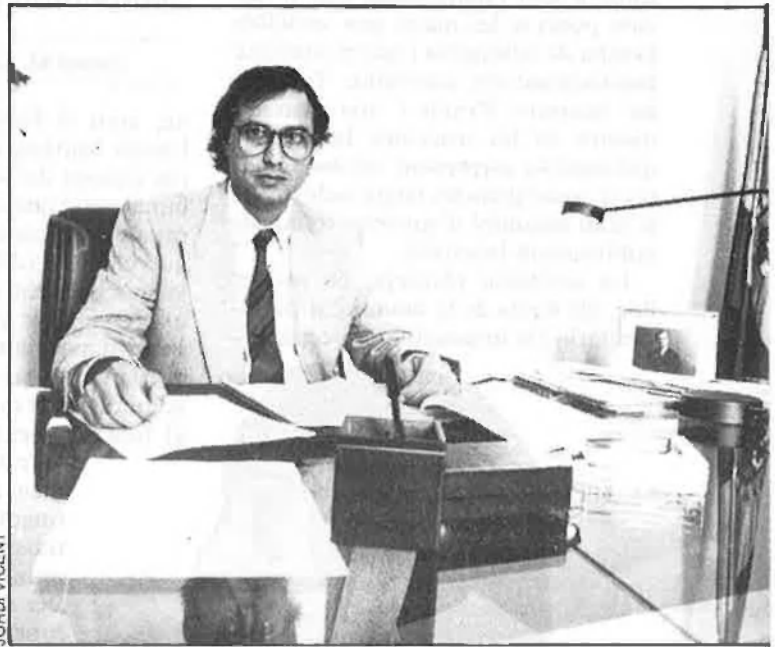
aplicar unes lleis que ell mateix ha proposat, però, algunes vegades, la realitat és un poc rebel davant la voluntat política de les institucions, que no sempre fan el que volen. El poder institucional no és el poder real, n'és una part. Això ho diu qualsevol tractadista o qualsevol políticòleg. La societat valenciana és una societat molt reàcia als canvis lingüístics. Les institucions duen un treball de convenciment. Un treball inimaginable.

En el cas de la RTVV, això no ha quallat, potser ha mort a Madrid, i allí també mana el PSOE.

Sí, sí, evidentment. I el govern central té elements i factors que inter-

JORDI VICENT

JORDI VICENT

«El pas del temps m'ha oferit una nova experiència, des del punt de vista del contrast amb la realitat.»

La Llei de la Funció Pública és un text molt aprofitable. Hi ha un punt important que cal destacar-ne i és el fet que busca la conformació d'una funció única en tot el país. Encara que siga per acte voluntari, l'administració local podria acostar-se al tipus de funcionari, al tipus de funció pública, que nosaltres desitgem per al conjunt dels valencians. Un model més àgil i més barat. El nostre poble ha d'estimar les institucions, no només com a valencians, sinó també com a contribuents. Ha de confiar que l'erari públic està ben administrat, neutralment.

Moltes vegades —és el cas de la Llei d'Ús i la de la televisió valenciana— l'aplicació no respon al text o ni es realitza...

L'aplicació es duu en alguns punts adequadament, en altres cal una miqueta més d'impuls. El govern de la Generalitat està molt interessat a

venen en les seues decisions desmarcats de la comprensió que puguem tenir-ne des de l'òptica valenciana.

¿Vols dir que els interessos valencians poden xocar en algun moment amb els estatals?

Sóc dels qui pensen que aquest país s'ha de construir no només des de les institucions valencianes, sinó també de l'estat. És a dir, crec que, en definitiva, no només des de la nostra situació de contribuents, sinó també de ciutadans que participen en un projecte que és l'Estat espanyol, que és Espanya, crec que les institucions a nivell d'estat també han de fer país.

Les contradiccions es produeixen.

Jo lluitaré perquè aquest xoc de plantejaments, que per a mi són divergents, amaine i, en definitiva, siestic en el partit que estic, és per aconseguir que les institucions de l'estat estiguen al servei d'aquest país.